

[Chr. Madsen.]

at spørgsmålet om social forståelse lykkeligvis er blevet løftet ud af den politiske debat, hvad der også tjener sagen bedst. Det ærede medlem hr. P. E. Eriksen siger det igen i sin fremsættelsestale. Jeg forstår ikke sådan en sætning, for hvad er social forståelse? Hvad er meningen med det? Hvad ligger der heri? Hvilken begrænsning har det? Efter min opfattelse kan man bedst udtrykke det således, at social forståelse kan udøves ved, at man følger det, der står i socialloven: at man skal praktisere sociallovgivningens administrative bestemmelser efter et skøn. I praksis virker det sådan, at socialudvalgene ude omkring i landet udøver dette skøn med mere eller mindre forståelse. Efter min opfattelse er socialpolitik derimod en målsætning, der i høj grad giver anledning til politisk debat; en socialpolitisk målsætning er altså noget andet end social forståelse.

Under debatten om sociallovens gennemførelse i 1930'erne havde man da også en meget, meget stærk debat herom. Da var der i virkeligheden en socialpolitisk debat, hvorunder man stillede tingene op på en måske bedre måde end under den gamle ordning; men der skete jo det dengang, at det konservative folkeparti stemte imod loven og har været imod denne lov siden da. Denne lov blev som bekendt kaldt verdens bedste socialreform, og siden dens gennemførelse har der i mange kredse i vort land været megen socialpolitisk debat. Jeg er en af dem, der har prøvet denne verdens bedste lovgivning på mine egne rygstykker. Den har ikke alene for mig, men også for min familie efterladt erindringer om en ussel og nedværdigende behandling af mennesker. Der er naturligvis mange, mange andre end mig, der har prøvet denne verdens bedste sociallovgivning, og der er mange, der prøver den den dag i dag. Det skal vi ikke glemme i den debat, vi er inde i nu.

Det kan efter min mening kaldes meget ringe social forståelse, når der bliver ydet 85 pct. af folkepensionen i offentlig hjælp. Det vil i kroner og øre sige, at en enlig person i offentlig hjælp kan få 360 kr. om måneden, som han skal klare alle sine udgifter med. Et sådant beløb har intet med socialpolitik at gøre. Det kan heller

ikke kaldes social forståelse, når der ydes 638 kr. pr. måned i folke- og invalidepension til et ægtepar — ægtepar, som i et langt liv har været med til at opbygge vort samfund; det har intet med socialpolitik at gøre. Husk på, at disse beløb ikke opfylder de mindstenormer, som en international konvention, som folketinget har tiltrådt, bestemmer. Det vil altså sige, at vi her i vort land ikke overholder, hvad vi højtideligt har skrevet under på som en international mindstenorm.

Socialpolitik er efter vor opfattelse en politisk målsætning, hvorefter samfundsgrupper med politisk og økonomisk magt søger at få del i nationalindkomsten. Hvad dette angår, øver VK-partierne alt for stor indflydelse på dansk socialpolitik, og det kan egentlig bevises — det er ikke tomme ord. Når man sammenligner med vore nabolande, når man gennemgår den samordningsstatistik, som vi får tilsendt her i tinget, viser det sig jo, at man i Norge fra 1956 til 1961 har øget de sociale udgifter med 3,6 pct. i forhold til nationalindkomsten, det vil sige med ca. 1 milliard kroner. Sverige har øget de sociale udgifter med 1,4 pct. eller ca. 800 mill. kr., medens Danmark i samme periode er gået frem med 0,4 pct. eller med ca. 150 mill. kr. Disse tal er bevis nok for, at man for længst skulle have gjort noget inden for de sociale områder. Man skulle have gjort noget for at højne vor sociale standard, og man skulle have gjort noget mere for retfærdigt at fordele den velstandsstigning, der har været. Vi har ikke gjort det; de nævnte tal viser det tydeligt og klart. Derfor mener jeg ikke, at VK-partierne har nogen som helst ret til nu at fortælle, at de efter bedste evne har medvirket til mange sociale fremskridt i vort land, for de sociale fremskridt findes ikke i forhold til lande, vi gerne vil sammenlignes med.

Når man gennemlæser VK-partiernes forslag til beslutning om nedsættelse af en kommission og ser, hvad denne kommission skal beskæftige sig med, får man det indtryk, at det i virkeligheden kun er et socialt udhængsskilt. Man ønsker besparelser, man taler om administrative ændringer, forenklinger af systemet, koordinering, effektivisering o. s. v., men nogen socialpolitisk målsætning findes der ikke i forslaget.